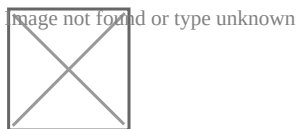

poniedziałek, 20.02.2023

Pismo Święte - ogólne informacje

Jak powstało Pismo Święte

Do zrozumienia treści Pisma konieczna jest znajomość okoliczności w jakich powstawało, czyli należy wziąć pod uwagę zarówno warunki kulturowe, jak i kontekst historyczny, w tym sposoby myślenia charakterystyczne dla danego okresu, a nawet rodzaj literacki, jakim posługiwał się autor księgi. Jest to niezbędne, gdyż księgi były spisywane na przestrzeni wieków (od XIII w. przed Chr. do I w. po Chr.), w różnych miejscach i przez różne osoby.

Pismo Święte jest kompilacją dzieł wielu (ludzkich) autorów. Zdarza się również, że jedna księga miała kilku twórców – taka sytuacja ma miejsce szczególnie w przypadku pism Starego Testamentu.

Jednak za właściwego i prawdziwego Autora Pisma Świętego uznaje się samego Boga, pod którego natchnieniem ludzie spisali księgi. Owo natchnienie konkretniej przypisuje się Duchowi Świętemu.

Do sporządzenia ksiąg świętych Bóg wybrał ludzi, którymi posłużył się jako używającymi swoich zdolności i sił, by dzięki Jego działaniu w nich i przez nich oni sami jako prawdziwi autorzy przekazali na piśmie to wszystko, i tylko to, czego On chciał. (Sobór Watykański II, konst. Dei verbum, 11).

Z tego też powodu Pismo Święte uznaje się za „Słowo Boże” i jest ono obiektem czci wszystkich chrześcijan. Księgi biblijne, jako księgi natchnione, nauczają prawdy zbawczej.

Podział Pisma Świętego

Pismo Święte podzielone jest na dwie części: Stary i Nowy Testament. Każda z nich podzielona jest z kolei na Księgi. Księgi dzielą się na rozdziały, a rozdziały na wersety. Odnośnik do konkretnego wersetu (lub wersetów) będzie wyglądał następująco:

Rt 1, 9-17 – czyli Księga Rut, rozdział pierwszy, wersety od dziewiątego do siedemnastego.

Odnośniki nie zawierają informacji czy dany tekst znajduje się w Nowym czy Starym Testamencie. Konieczna jest również znajomość skrótów nazw ksiąg np. w powyższym przykładzie Księga Rut występuje pod skrótem Rt. Wykaz skrótów znajduje się na początku każdego Pisma Świętego.

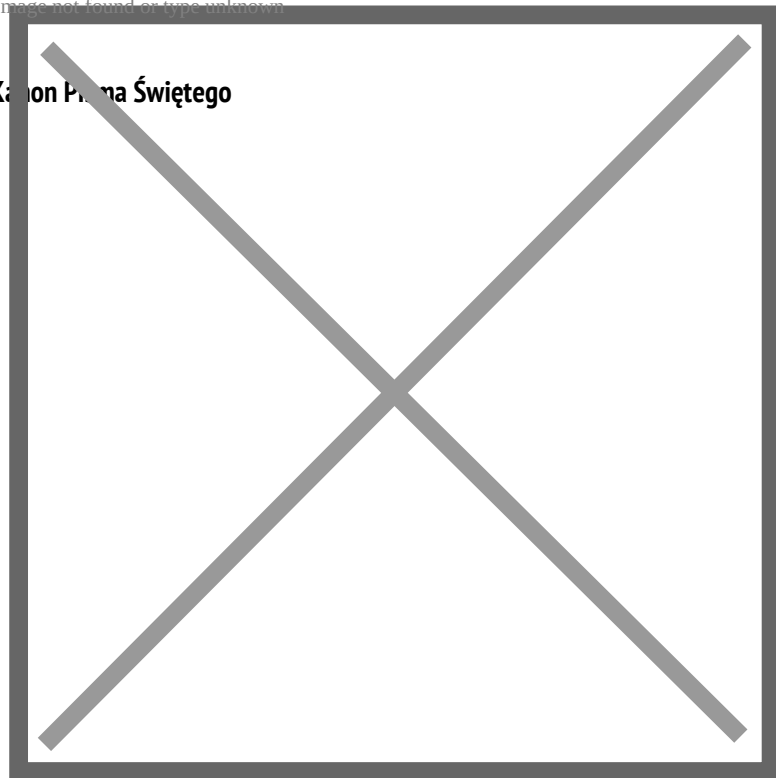
Pomimo podziału Pisma Świętego Kościół głosi, że całe Pismo święte jest jedną księgą, a tą jedną księgą jest Chrystus, ponieważ całe Pismo święte mówi o Chrystusie i całe Pismo święte wypełnia się w Chrystusie (Hugo od św. Wiktora).

Tym samym Kościół podkreśla jedność Starego i Nowego Testamentu. W swojej nauce przywołuje starożytne powiedzenie: „Nowy

i odwrotnie – Nowy Testament powinien być czytany w świetle Starego, gdyż wyjaśniają się wzajemnie i oba są prawdziwym Słowem Bożym.

Image not found or type unknown

Kanon Pisma Świętego

Kanonom Pisma Świętego określa się księgi biblijne, które

zostały oficjalnie uznane przez Kościół i stanowią podstawę jego nauczania i postępowania.

W skład kanonu wchodzi 73 Księgi:

Stary Testament: Księga Rodzaju, Wyjścia, Kapłańska, Liczb, Powtórzonego Prawa, Jozuego, Sędziów, Rut, dwie Księgi Samuela, dwie Księgi Królewskie, dwie Księgi Kronik, Księga Ezdrasza, Nehemiasza, Tobiasza, Judyty, Estery, dwie Księgi Machabejskie, Księga Hioba, Psalmów, Przysłów, Koheleta (Eklezjastesa), Pieśń nad pieśniami, Księga Mądrości, Mądrość Syracha (Eklezjastyk), Księga Izajasza, Jeremiasza, Lamentacje, Księga Barucha, Ezechiela, Daniela, Ozeasza, Joela, Amosa, Abdiasza, Jonasza, Micheasza, Nahuma, Habakuka, Sofoniasza, Aggeusza, Zachariasza, Malachiasza.

Nowy Testament: Ewangelie według: św. Mateusza, św. Marka, św. Łukasza, św. Jana, Dzieje Apostolskie, Listy św. Pawła: do Rzymian, dwa Listy do Koryntian, do Galatów, Efezjan, Filipian, Kolosan, dwa Listy do Tesaloniczan, dwa Listy do Tymoteusza, Tytusa, Filemona, List do Hebrajczyków, List św. Jakuba, dwa Listy św. Piotra, trzy Listy św. Jana, List św. Judy, Apokalipsa.

Do kanonu nie weszły niektóre dzieła, choć były napisane w tych samych gatunkach literackich, co Księgi biblijne, i dotyczyły podobnej tematyki. Nazywa się je apokryfami.

Z kolei księgami deuterokanonicznymi (gr. „z drugiego wykazu, z drugiej listy, z drugiego schematu”) określa się siedem ksiąg Starego Testamentu (1 i 2 Księga Machabejska, Księga Mądrości, Mądrość Syracha, Księga Tobiasza, Księga Barucha, Księga Judyty), które zostały przekazane w języku greckim (znajdują się w Septuagincie) i nie znalazły się w kanonie Biblii Hebrajskiej.

Sens i interpretacja Pisma Świętego

Wyróżnia się dwa rodzaje sensu Pisma Świętego: dosłowny i duchowy. Kościół dodatkowo dzieli sens duchowy na sens alegoryczny, moralny i anagogiczny.

Sens dosłowny poucza o wydarzeniach, alegoria o tym, w co należy wierzyć, sens moralny mówi, co należy czynić, anagoga - do czego dążyć. (średniowieczny dwuwiersz, KKK 118)

Ze względu na wielość sensów, Pismo można odczytywać na kilka sposobów. Należy zatem podjąć się szczegółowej interpretacji, która wychodzi poza zewnętrzną warstwę narracyjną. Punktem wyjścia zawsze powinien jednak być sens dosłowny. Wyjaśnianie znaczenia i komentowanie Biblii (jak i innych tekstów świętych) nazywa się egzegezą.

Egzegeci próbują odkryć nie tylko to, co autor chciał powiedzieć w oryginalnym kontekście (sens dosłowny), ale również starają się dostosować orędzie tekstu do czasów im współczesnych. Takie „przeniesienie” tekstu do teraźniejszości nie byłoby możliwe, gdyby nie sens duchowy. Kościół wierzy, że w odczytywaniu znaczenia pism pomaga Duch Święty, który był pierwszym źródłem natchnienia podczas ich spisywania.

W Kościele katolickim prawo do interpretacji Pisma Świętego (jak i Tradycji) przysługuje Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła tzn. biskupom, którzy pozostają w łączności z biskupem Rzymu. Jednocześnie Kościół zachęca do czytania Pisma Świętego wszystkich wiernych, gdyż: Nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa (św. Hieronim).

Pismo Święte a Tradycja

W głoszeniu Ewangelii Kościół katolicki bierze pod uwagę nie tylko przekaz Pisma Świętego, ale również „naukę, kult i życie” Kościoła na przestrzeni wieków, czyli Tradycję. Sobór Trydencki (XVI w.) nauczał, że Dobra Nowina zawarta jest nie tylko w Biblii, ale także w „nie spisanych tradycjach, które do nas dotarły”.

Zarówno Tradycja, jak i Pismo wywodzą się z jednego źródła, którym jest Objawienie Boże i składają się na „święty depozyt” wiary. To właśnie Tradycja umożliwia zrozumienie Objawienia i aktualizuje je, dlatego Pismo należy odczytywać z jej uwzględnieniem. Pismo natomiast wyznacza ramy Tradycji, pomaga ją reformować. Są zatem wzajemnie od siebie zależne i kompatybilne, a ich obustronne oddziaływanie wyraża m.in. myśl Ojców Kościoła: „Pismo święte jest bardziej wypisane na sercu Kościoła niż na pergaminie”

Tradycję odrzucali zwolennicy reformacji głosząc hasło sola Scriptura (łac. „tylko Pismo Święte”).